

HỒI 89

TUYẾT ĐỘNG CẦU ĐƠN

T

hượng Sơn nằm bên bờ Dĩ Hải, quanh năm tuyết phủ, gió rít lạnh lùng...

Hoàng Thượng Chí chạy vun vút trên vùng băng tuyết mênh mông, nhờ nội công thâm hậu, nếu không thì làm sao chịu nổi cái giá buốt thấu xương ấy...

Chỉ còn ba ngày nữa thôi, trong thời gian đó, không những chàng phải tìm cho được Thần Châu Nhất Xứ để cầu xin lấy Tục Mệnh Kim Đơn mà còn phải chạy trở về, tại Xả Thân Nghiêm, nếu không thì Ngô Tiểu My sẽ chết.

Mộ Dung Đại đã nói cho chàng biết Thần Châu Nhất Xứ ở trong động tuyết thì chắc là ở trong băng tuyết rồi!

Chàng đã tìm khắp những vùng khả nghi, nhưng vẫn không thấy hang động gì cả...

Thượng Sơn dài cả mấy trăm dặm, nếu tìm có thuốc mà trễ thời hạn thì Tục Mệnh Kim Đơn, cũng thành vô dụng với chàng...

Lo ngại, bàng hoàng ấp ủ trong tim, Hoàng Thượng Chí cũng biết là hy vọng này rất mỏng manh, nhưng không thể chờ Ngô Tiểu My đi dần đến cái chết.

Đang lúc chàng đứng ngơ ngẩn đó thì những tiếng đùng đùng vang dậy từng tảng băng từ trên núi cao đổ nhào xuống...

- Tuyết sụp!

Hoàng Thượng Chí thất kinh kêu lên, rồi nhảy tránh đi vun vút...

Chàng vừa nhảy khỏi chỗ đó thì chỗ chàng đứng cũng vừa sụp xuống...

Cứ thế chàng thấy chỗ nào hơi rung rinh là vội nhảy đi chỗ khác...

Hình thể ngọn núi biến đổi nhanh chóng.

Độ một giờ sau, mới từ từ yên tĩnh lại.

Hoàng Thượng Chí đứng trên một tảng đá to thở phào một cái. Nếu chàng không phải là một người có tuyết thể võ công thì đã sớm vùi thây trong khối băng tuyết dưới chân núi kia rồi!

Hoàng Thượng Chí đảo mắt nhìn quanh, phía bên trái hiện ra một cái miệng động đen sì, chàng thâm nghĩ có lẽ đây là Tuyết động chăng?

Miệng động cao cách mặt đất độ bốn chục trượng, chàng nhảy vút xuống ba cái thì đã đến ngay, nhưng chàng lại đâm ra do dự vì có lẽ đâu lại may mắn gặp Tuyết động như vậy?

Thần Châu Nhất Xú phải chăng ẩn mình trong này chăng?

Nghĩ tới nghĩ lui một lúc, Hoàng Thượng Chí quay vào miệng động to tiếng nói:

- Văn bối Hoàng Thượng Chí cầu kiến!

Chàng nói liên tiếp ba lần, nhưng ngoài tiếng dội lại thì không có phản ứng gì cả.

Hoàng Thượng Chí lẩm bẩm:

- Dầu sao mình cũng phải vào xem thử!

Chàng đi vào mười mấy bước thì đã bít lối đi, lòng đầy thất vọng. Đây là một tử động, nhưng vì nó quanh co nên ở ngoài nhìn vô cứ tưởng đâu sâu lắm.

Thoạt nhiên, ánh mắt chàng chạm vào một bức họa trên vách đá cuối động.

Đó là một bức họa cao độ bốn thước, rộng hai thước.

Tánh hiếu kỳ thúc đẩy, Hoàng Thượng Chí tiến đến gần bức tranh.

Bức họa vẽ một thiếu nữ diễm kiều, mày ngài, mắt phượng thân hình có những nét cong tuyệt kỳ, tuy là tranh vẽ, nhưng đã khiến chàng phát sửng sồ, đủ biết nghệ thuật của người họa sĩ này, đã đến độ xuất chúng.

Thật là một bức họa tuyệt kỹ!

- Thằng nhỏ, mày muốn gì?...

Hoàng Thượng Chí giật mình, vội quay mình lại, nhưng không thấy ai cả. Với công lực như chàng không thấy kịp kẻ phát ra tiếng nói thì đủ biết tài nghệ của người đó phải đến độ siêu việt.

- Hì, hì, hì, hì!...

Tiếng cười quái dị lại vang lên một lúc...

Bất giác Hoàng Thượng Chí rớn ốc! Chàng đang nhìn ra cửa động, không thấy ai cả thì tại sao lại có tiếng cười như ma kêu quỷ hú vậy?

Nghe tiếng, chàng biết là đàn bà, nhưng không biết kẻ phát ra tiếng cười đứng chỗ nào. Chẳng lẽ là ma quỷ thật hay sao?

- Thằng nhỏ, hi, hi, hi!... Mà chọn trước một cách chết đi!...

Lần này chàng nghe rất rõ! Tiếng nói đó phía sau lưng chàng. Chàng từ từ quay mình lại, đôi mắt sáng như sao nhìn chòng chọc vào bức tranh. Chàng biết phía trong còn lối, có lẽ bức tranh này chỉ là cái cửa động thôi.

Hoàng Thượng Chí lớn tiếng nói:

- Tôn gia muốn nói gì! Tại hạ không hiểu chút nào cả?

- Thằng oắt con! Mà đừng giả bộ! Mà tới số rồi đó!

Hoàng Thượng Chí bản tính nóng nảy ngang ngược đã quen, nghe nói thế thì bốc giận, hừ một tiếng thật to rồi lạnh lùng nói:

- Tôn giả có đâu không thấy được người sao mà phải núp đầu trốn đuôi?

- Mà dám nói bậy nữa thì ta sẽ đập chết ngay!

- Ha... Ha... Ha? Sợ tôn giả không thực hiện nổi chứ?

- Nếu vậy thì mà cứ thử nói nữa xem!

Bỗng, ngay lúc đó, từ miệng động truyền vào một giọng cười gằn...

Hoàng Thượng Chí kinh ngạc, quay lại...

Một lão già râu tóc cuốn lại thành từng khoanh, mình mặc một chiếc áo lông trắng như tuyết, thắt một sợi dây cỏ ngang hông, đang từ từ đi vào động...

Quái nhân thấy Hoàng Thượng Chí mặt kinh ngạc đứng sững nhìn chàng một lúc rồi lẩm bẩm:

- Thần Xú lại thấu nhận thằng nhỏ này? Chuyện lạ lùng?

Hai tiếng Thần Xú lọt vào tai, Hoàng Thượng Chí làm cho chàng giật mình! Nếu tiếng ấy mà chỉ chủ nhân động này thì quả là Thần Châu Nhất Xú, người mà chàng đang tìm kiếm. Tự nhiên chàng thấy phấn khởi lên...

Quái nhân lạnh lùng nói:

- Thằng nhỏ! Thần Xú là người gì của mi?

Hoàng Thượng Chí gằn giọng hỏi:

- Thần Xú?

- Hừ! Đừng làm bộ với ta nói mau!

- Hãy báo danh lên trước đã!

Lão già cười thật to, nói:

- Ha, ha, ha, ha! Thằng nhỏ, mi muốn lão phu báo danh ư?

- Không sai!

- Ha, ha, ha! Nghe đây, lão phu là Bắc Cực Lão Nhân!

Hoàng Thượng Chí chẳng nghe danh hiệu này trên giang hồ lần nào, nên lấy làm ngạc nhiên hỏi gặng:

- Bắc Cực Lão Nhân?

Lão già gật đầu nói:

- Không sai!

- Tôi mới nghe lần thứ nhất!

Đôi mắt sáng quắc như sao, trợn ngược lên, Bắc Cực lão nhân to tiếng nói:

- Được rồi! Thằng nhỏ, mi đừng phách lối lắm, Thần Xú là người gì của mày?

Hoàng Thượng Chí cau mày, hỏi:

- Ai là Thần Xú?

Bắc Cực Lão Nhân dậm mạnh chân xuống đất nói:

- Thằng nhỏ! Lão phu không chịu được nữa, hãy kêu Thần Châu Nhất Xú ra đây!

Tìm chàng tự nhiên đập mạnh lên! Quả chàng đoán không sai! Chủ động này là Thần Châu Nhất Xú. Nhưng động này sâu không đến năm trượng, vậy thì động này phải là một phức động, đằng sau thì có phòng kín nữa. Nếu vậy thì tất cả những việc xảy ra lúc nãy đến giờ không lọt khỏi đôi mắt của Thần Châu Nhất Xú được.

Hoàng Thượng Chí không biết Bắc Cực Lão Nhân tìm đến đây với mục đích gì, nên lạnh lùng hỏi:

- Các hạ đi tìm thù hai báo ơn?

Đôi mắt trợn ngược lên, Bắc Cực Lão Nhân nói:

- Người đừng hỏi vu vơ.

- Nếu vậy các hạ đến đây có việc gì?

- Thằng oắt con, không phải chuyện để mày hỏi!

Hoàng Thượng Chí hừ một tiếng, nghiêm giọng nói:

- Như vậy mời!

Bắc Cực Lão Nhân không hiểu chàng muốn nói gì nên quắc mắt hỏi:

- Cái gì?

Hoàng Thượng Chí xua tay lia lịa nói:

- Mời lui ra khỏi động chứ còn gì nữa.

- Hừ! Thằng nhỏ, nếu không nể mặt Thần Xú thì lão phu đập chết ngươi rồi!

- Tại hạ không cần việc ấy! Các hạ cứ tự nhiên!

Bị đối phương chọc tức, Bắc Cực Lão Nhân râu tóc rung rinh, ông lớn tiếng nói:

- Hừ! Đồ xác láo, xem thử ngươi đã được bao nhiêu chân truyền của Thần Xú, tiếp chưởng đây.

Dứt lời, Bắc Cực Lão Nhân ép thẳng tới chàng một chưởng. Chưởng này mới thấy thì như tầm thường, nhưng lại rất lạnh lẽo và biến ảo khôn lường.

Hoàng Thượng Chí dùng một thức Phù Quang Di Ảnh tránh khỏi thế chưởng của Bắc Cực Lão Nhân một cách dễ dàng, rồi đánh trả lại một chiêu Ma Vương Đả Môn.

Bắc Cực Lão Nhân kinh ngạc lui lại một trượng nói:

- Ngừng tay!

Hoàng Thượng Chí thâm thế lại hỏi:

- Các hạ còn muốn nói gì nữa?

Bắc Cực Lão Nhân nhìn chòng chọc đối phương, nói:

- Mi không phải môn hạ của Thần Xú?

Hoàng Thượng Chí cười nhạt nói:

- Tại hạ đâu có nói mình là môn hạ của Thần Châu Nhất Xú. Đó là các hạ đoán càn đó thôi!

Bắc Cực Lão Nhân hạ giọng nói:

- Mi là ai?

- Lãnh Diện Nhân Hoàng Thượng Chí, chưởng môn của Thiên Nam Ảo Ma Cung!

Bắc Cực Lão Nhân lui thêm mấy bước, kinh ngạc nói:

- Mi là chưởng môn nhân của phái Thiên Nam?

Hoàng Thượng Chí gật đầu nói:

- Không sai!

Bắc Cực Lão Nhân trợn mắt quát:

- Mi đến đây làm gì?

Hoàng Thượng Chí nhếch mép cười, nói:

- Xin lỗi, mời các hạ nói rõ ý ra trước!

Đôi mày cau lại, Bắc Cực Lão Nhân thấp giọng nói:

- Việc này... lão phu không thể nói cho mi biết!

Hoàng Thượng Chí cười khẩy nói:

- Nếu vậy thì chúng mình như nhau, tại hạ cũng không thể nói được!

Mắt bắn ra những tia sáng khiếp người, Bắc Cực Lão Nhân lớn tiếng nói:

- Không được, mi phải nói mi đến đây là gì?

Sau một chuỗi cười khanh khách, Hoàng Thượng Chí nói:

- Tại sao?

- Lão phu có quyền hỏi mi!

- Ha! ha! ha! Các hạ có quyền gì?

Bắc Cực Lão Nhân tức giận hét:

- Lão có liên quan đến Thần Xú!

Hoàng Thượng Chí cau mày hỏi:

- Các hạ có liên quan gì?

Bắc Cực Lão Nhân đáp ngập ngừng:

- Việc này... mi khỏi cần biết!

Hoàng Thượng Chí lạnh lùng nói:

- Nếu vậy thì việc của tại hạ, tôn giá cũng miễn hỏi đến!

Bắc Cực Lão Nhân đứng ngẩn ngơ một lúc rồi lớn tiếng hét:

- Thằng nhỏ! Mi đi ra cho lão phu...

Hoàng Thượng Chí gần giọng nói:

- Nếu không thì sao?

Bắc Cực Lão Nhân trợn mắt nói:

- Lão phu sẽ đuổi người ra!

Hoàng Thượng Chí cười khanh khách nói:

- Ha, ha, ha! Sợ các hạ không mời tôi ra khỏi đây được chứ!

Bắc Cực Lão Nhân hừ một tiếng song chưởng liền đẩy mạnh ra.

Hoàng Thượng Chí từ từ đẩy chưởng ra đỡ, một luồng khí trắng cuộn cuộn ép sang.

Một tiếng nổ rền vang cả động, đá vụn rớt rào rào...

Hoàng Thượng Chí vẫn đứng im không nhúc nhích, trong khi đó Bắc Cực Lão Nhân lui lại năm bước, khuất sau chỗ quẹo.

Bắc Cực Lão Nhân kinh hãi! Ông thật không ngờ chàng thiếu niên không đến hai mươi tuổi mà có cái công lực thâm hậu đến dường ấy...

Tiếng nói đàn bà lại vang lên:

- Thằng bé! Mày dám đến đây làm gì?

Hoàng Thượng Chí lấy giọng cung kính nói:

- Vãn bối đến cầu kiến một vị võ lâm tiền bối!

- Ai?

- Nếu vãn bối không lầm thì chính là lão tiền bối!

- Hì! Hì! Hì! Mi biết lão nhân là ai không?

Hoàng Thượng Chí đáp với giọng chắc chắn:

- Thần Châu Nhất Xú!

Miệng lo đối đáp, nhưng đôi mắt không ngớt tìm kiếm, Hoàng Thượng Chí đã khám phá được đôi mắt của mỹ nữ trong tranh phát ra những tia sáng kỳ lạ, chứng tỏ người nói đang ẩn thân sau đó.

- Thằng bé, mi đoán đúng đấy!

Hoàng Thượng Chí lớn tiếng nói:

- Lão tiền bối có thể...

Tiếng nói của Thần Châu Nhất Xú cắt đứt lời chàng:

- Khoan đã, mi đuổi thằng già đó ra ngoài động rồi hãy nói cũng không trễ!

Hoàng Thượng Chí nói lớn:

- Tuân mệnh!

Chàng quay mình lại, từ từ tiến tới phía Bắc Cực Lão Nhân...

Bắc Cực Lão Nhân lớn tiếng nói:

- Thần Xú ơi! Ta ở trong băng tuyết cả năm, hôm nay nếu không nhờ tuyết sụp thì cũng chưa tìm ra cái động này. Bà không nghĩ lại chút tình nghĩa phu thê sao?

Bất giác Hoàng Thượng Chí đứng khựng lại, té ra họ là một cặp vợ chồng. Bắc Cực Lão Nhân đã khổ sở tìm kiếm suốt cả năm, việc này thật khó tin nổi, chàng không biết cặp vợ chồng này gây lộn vì chuyện gì?

Thần Châu Nhất Xú lại không chút động tâm gì với câu nói đó, bà lạnh lùng, nói:

- Thằng bé, nếu ta đếm đến tiếng thứ năm mà mi không đuổi lão già đó ra thì mi lui ra khỏi động đi!... Một!... Hai!... Ba!...

Hoàng Thượng Chí nghĩ đến sanh mạng của Ngô Tiểu My đang trầm trọng chờ chàng từng giây từng phút...

Bởi thế, chàng liền vận mười thành công lực Khư Mê Thần Công tung mạnh tới Bắc Cực Lão Nhân một chưởng.

Đường động chật hẹp, không có lối nào tránh lách, hơn nữa Khư Mê Thần Công là tuyệt học ở đời thượng cổ, uy lực mạnh không thể tưởng được...

- Thằng oắt con, mày dám giúp...

Những tiếng nói sau đó đều bị tiếng của chưởng phong át cả, Bắc Cực Lão Nhân lui lại mấy bước. Thân ông chưa đứng vững, chưởng thứ hai của Hoàng Thượng Chí lại ép đến, Bắc Cực Lão Nhân vung tay chống đỡ, nhưng lại bị ép lui mấy bước nữa...

Hai người lại tiếp nhau chưởng thứ ba, Bắc Cực Lão Nhân bị đánh văng ra khỏi miệng động.

Hoàng Thượng Chí biết với công lực của ông không đến nỗi chết, nên cũng chẳng cần ngó thử ra sao, lại quay mình trở vô...

- Đứng im!

Hoàng Thượng Chí giật mình, không ngờ Thần Châu Nhất Xú đã đến sau lưng mà không hay.

- Nói ra cái ý muốn của mày đi!

- Vãn bối muốn cầu xin một viên Tục Mệnh Kim Đơn!

Thần Châu Nhất Xú gần giọng nói:

- Cái gì, mi nói thêm lần nữa xem!

Hoàng Thượng Chí nói rõ từng tiếng:

- Văn bối mong lão tiên bối tặng cho một viên Tục Mệnh Kim Đơn!

- Ha! Ha! Ha!... thằng bé, Tục Mệnh Kim Đơn cả đời lão nhân chỉ có được ba viên, đã dùng hết hai, bây giờ chỉ còn lại một viên cuối cùng, mi nghĩ lão nhân có thể cho mi không?

Hoàng Thượng Chí lo lắng nói:

- Lão tiên bối không chịu tặng cho văn bối sao?

Tiếng nói của Thần Châu Nhất Xú phía sau lưng vẫn lạnh lùng cất lên:

- Dĩ nhiên!

Hoàng Thượng Chí thầm nghĩ mạng của Ngô Tiểu My không thể không cứu, dầu gì cũng phải lấy cho được Tục Mệnh Kim Đơn để cứu nàng.

Chàng cao giọng nói:

- Văn bối sẵn sàng nhận điều kiện!

Thần Châu Nhất Xú lạnh lùng nói:

- Bất cứ điều kiện gì cũng được sao?

Hoàng Thượng Chí gật đầu:

- Phải!

- Cả sinh mạng mi?

Chàng cương quyết nói:

- Không tiếc!

Thần Châu Nhất Xú hạ giọng nói:

- Mi nhất định phải lấy cho được?

- Không sai!

- Để làm gì?

Hoàng Thượng Chí đáp:

- Để cứu người!

- Người nào?

- Vợ chưa cưới của văn bối!

Thần Châu Nhất Xú cười lạnh lạnh, nói:

- Nếu mi chết vì Tục Mệnh Kim Đơn thì cứu sống lại vợ chưa cưới mi cũng chẳng ích gì?

Bất giác Hoàng Thượng Chí rợn da gà, chẳng lẽ đối phương muốn sinh mạng của mình để đổi sao? Nhưng chàng đã nói ra đâu còn thu lại được, nên thản nhiên nói:

- Ý nghĩa của sinh mạng không thể vì cái chết mà sợ sệt chối cãi!

Thần Châu Nhất Xú lạnh lùng, nói:

- Nói như vậy là mi đã chịu lấy sinh mạng để trao đổi rồi phải không?

Hoàng Thượng Chí ngập ngừng nói:

- Phải! Nhưng...

- Sao?

- Vẫn bối còn rất nhiều việc cần phải làm cho xong. Một năm sau mới có thể làm theo lời hứa hẹn được!

- Hì, hì, hì! Nếu vậy thì Tục Mệnh Kim Đơn để đó, chờ một năm sau mi đến đây phục hận rồi hãy lấy đi!

Câu nói như cả thau nước lạnh tạt vào mặt, Hoàng Thượng Chí tức giận vụt quay người lại, bất giác chàng ré lên kinh hãi:

- Ái!...

- o O o -